

26 Σεπτεμβρίου 2024

Ο Άγιος Απόστολος και Ευαγγελιστής Ιωάννης ο Θεολόγος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

Ο ΑΓΙΟΣ

ΙΩ Η
ΘΕ
ΟΥ
ΟΥ

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

Ο Άγιος Ιωάννης ο Ευαγγελιστής καταγόταν από κάποιο φτωχό χωριό της Γαλιλαίας που ονομαζόταν Βηθσαϊδά. Ήταν γιος του ψαρά Ζεβεδαίου και της Σαλώμης που ήταν συγγενής της Παναγίας Μητέρας του Χριστού. Πολύ νωρίς έγινε μαθητής του Ιωάννου Προδρόμου ενώ παράλληλα εργαζόταν και στην τέχνη του ψαρά κοντά στον πατέρα του και τον αδελφό του Ιάκωβο.

Κάποια μέρα λοιπόν ο Ιωάννης ο Πρόδρομος βάδιζε αργά στις όχθες του Ιορδάνου

διδάσκοντας τον λαό την μετάνοια και βαπτίζοντας στον Ιορδάνη. Μαζί του ήσαν και δύο από τους μαθητές του, ο αδελφός του Πέτρου, και ο Ιωάννης. Καθώς ξεχωρίζει μέσα στο πλήθος τον Ιησούν Χριστόν παράξενα ακούγονται τα λόγια του: «Ίδε ο αμνός του Θεού».

Η καρδιά των δύο μαθητών σκιρτά στο άκουσμα των λόγων αυτών. Μήπως είναι ο Μεσσίας που περιμένουν;...

Μόλις τον βλέπουν ν' απομακρύνεται τον ακολουθούν με κάποια προσμονή και ελπίδα. Ο Ιησούς γνωρίζοντας τον πόθο τους να τον πλησιάσουν στρέφεται και τους ρωτά:

-Τι ζητείται;

-Ραββί, που μένεις; του απαντούν.

-Έρχεσθε και ίδετε. Ελάτε να διαπιστώσετε μόνοι σας. Ήλθαν λοιπόν και έμειναν κοντά του όλο εκείνο το ευτυχισμένο απόγευμα...

Ύστερα από λίγες μέρες καθώς τακτοποιούσαν και ετοιμάζαν τα δίχτυα ο Ιωάννης με τον πατέρα του και τον αδελφό του Ιάκωβο, βλέπει και πάλι τον Ιησούν να τον πλησιάζει. Η καρδιά του και πάλι σκυρτά στο αντίκρουσμα του θεικού εκείνου προσώπου και περιμένει ν' ακούσει κάτι πολύ σημαντικό από το στόμα του Διδασκάλου.

Πράγματι, ο λόγος του τους καλεί να τον ακολουθήσουν και οι δύο αδελφοί στον ιερό και ύψιστον έργο του. Και αυτοί, χωρίς να υπολογίσουν τα καΐκια και τα δίχτυα, περιουσία και τον πατέρα που θα άφηναν μόνο του στην εργασία, τα εγκαταλείπουν όλα και τον ακολουθούν.

Από τη μέρα εκείνη ο σύνδεσμος του Ιωάννου με τον Ιησούν γίνεται βαθύς, άρρηκτος, ισόβιος. Εκείνος ο αγαπημένος διδάσκαλος και αυτός ο αγαπημένος, ο κατ' εξοχήν αγαπημένος μαθητής του. Τον ακολουθεί καθ' όλη τη διάρκεια της δημοσίας ζωής του επί τρία χρόνια. Όταν ο Κύριος ανέβηκε στο όρος Θαβώρ για να μεταμορφωθεί, ανέβηκε μαζί και αυτός ο αγαπημένος μαθητής μαζί με τον Πέτρον και τον Ιάκωβον και είδε εκεί την Μεταμόρφωσι του Θεού Λόγου και την φωνή του Θεού Πατρός που έλεγε: «ούτος εστίν ο υιός μου ο αγαπητός εν ώ ηυδόκησα αυτού ακούετε».

Επίσης κατά τον Μυστικόν Δείπνον εκάθισε κοντά στον αγαπημένο του Διδάσκαλο και όταν έμαθαν οι μαθηταί ότι κάποιος απ' αυτούς θα τον προδώσει, αυτός έπεσε πάνω στο στήθος του Ιησού και τον ερώτησε:

- Κύριε, ποιος είναι αυτός που θα σε προδώσει;

Όταν πάλι έπιασαν τον Χριστόν οι Ιουδαίοι αυτός τον ακολούθησε και μπήκε στην αυλή του Αρχιερέως σαν γνωστός του και κοντά σ' αυτόν μπήκε και ο Πέτρος.

Όταν τέλος εσταυρώθη ο Κύριος αυτός ήτο παρών κοντά στον Σταυρό εκείνες τις στιγμές, ενώ όλοι τον είχαν εγκαταλείψει, ο Διδάσκαλος αναθέτει στον αγαπημένο του μαθητή την μητέρα του απευθυνόμενος στοργικά της λέει: «Γύναι, ιδού ο υιός σου», γυρίζοντας κατόπιν προς τον Ιωάννην του λέγει: «Ιδού η μήτηρ σου». Τι άλλο μπορεί να υπάρξει πιο μεγάλη ευτυχία από τον λόγον αυτόν;

Από την ώρα εκείνη λοιπόν, επήρε, όπως ήταν άξιο και πρέπον, στο σπίτι του την Μητέρα και Παρθένον, αυτός που ήταν κατά το σώμα και την ψυχήν Παρθένος. Και όταν ανεστήθη ο Κύριος, αυτός αφού πρόλαβε τον Κορυφαίον Πέτρον και αφού έσκυψε πρώτος στον τάφο, είδε τα εντάφια και τον Χριστόν που ποθούσε. Δέχεται απ' Αυτόν το ζωογόνον φύσημα και προβάλλεται της Οικουμένης όλης Απόστολος. Αυτός είδε τον Κύριον όταν ανελήφθη.

Αυτός έπειτα εδέχθη την επιφοίτησιν του Παρακλήτου εν είδει πυρίνων γλωσσών μαζί με τους άλλους συμμαθητάς κατά την ημέραν της Πεντηκοστής. Αυτός τέλος και μέχρι την Κοίμησιν της Θεοτόκου έμεινε στα Ιεροσόλυμα, υπηρετώντας αυτήν σ' όλες τις ανάγκες.

ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΣΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ

Ύστερα από την καταστροφήν της Ιερουσαλήμ το 70 μ.Χ. από τον Τίτον, έπεσε ο κλήρος ο Ιωάννης να έλθη στην Μικρά Ασία, που ήταν γεμάτη από είδωλα και ολόκληρη ήταν αφημένη στην ειδωλολατρική πλάνη.

Για το πράγμα αυτό λυπήθηκε ο Απόστολος και επειδή σαν άνθρωπος τον έπιασε αγωνία και δεν ήλπισε καθόλου στην ανίκητη δύναμη του Θεού, έπεσε κατά παραχώρησιν Θεού σε πειρασμό, ώστε να συγχωρεθι με τον πειρασμό το ανθρώπινο σφάλμα του. Διότι οι μεγάλοι και τέλειοι άνδρες στην αρετή πρέπει να φυλάγουν την ακρίβεια και στα μικρότερα πράγματα. Προλέγει λοιπόν ο Ιωάννης στον μαθητή του Πρόχορον την τρικυμία και το ναυάγιο που επρόκειτο να υποστούν και ότι μόνον ο Ιωάννης επρόκειτο να πειρασθή στην θάλασσα για σαράντα ημέρες.

Αφού λοιπόν έγινε η τρικυμία, όπως το προείπε ο Απόστολος, τα κύματα της θαλάσσης έβγαλαν τον Πρόχορον στην Σελεύκειαν. Εκεί κατασυκοφαντήθηκε ότι είναι μάγος και ότι πήρε χρήματα από το πλοίο που ναυάγησε και τα ξοδεύει. Από την Σελεύκεια επήγε σ' έναν τόπο της Ασίας που λέγεται Μαρμαρεώτης σε διάστημα σαράντα ημερών.

Όταν πήγε ευρήκε τον δάσκαλο του Ιωάννη που τον είχε βγάλει εκεί η θάλασσα. Δόξασαν λοιπόν και οι δύο τον Θεόν που τους εγλύτωσε και τον ευχαρίστησαν.

ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟ, ΕΡΓΑΣΙΑ ΣΤΟ ΛΟΥΤΡΟ.

Έπειτα πήγαν και οι δύο στην Έφεσο, όπου συνάντησαν μια γυναίκα με το όνομα Ρωμάνα, που ήταν ξακουστή για την κακία της ως την Ρώμη. Αυτή λοιπόν αφού πήρε τον μέγαν Ιωάννην και τον μαθητήν του Πρόχορον τούς ανάγκασε να δουλεύουν σ' ένα δικό της λουτρό. Επειδή δε ο Ιωάννης, καθώς ήταν άπειρος από τέτοια δουλειά συνέβαινε να κάνει μερικά σφάλματα σε μερικές εργασίες, τούς μεταχειριζόταν εκείνη η κακή γυναίκα με τόση μεγάλη ωμότητα και απανθρωπιά, σαν να τους είχε εξαγορασμένους δούλους. Τον Ιωάννη τον είχε υπηρέτη για να χύνη νερό σ' όσους έκαναν λουτρό.

Μέσα σ' εκείνο το λουτρό κατοικούσε και ένας άγριος Δαίμονας που συνήθιζε τρεις φορές κάθε χρόνο να πνίγη ένα νέον ή μια νέα. Επήρε δε την άδεια και άρχισε να κάνη τέτοιον φόνον ο διάβολος, διότι όταν θεμελιωνόταν εκείνο το λουτρό έπεισε ο σιχαμερός εκείνους που έκτιζαν να χώσουν μέσα στα θεμέλια ένα νέον και μια νέα, με σκοπό τάχα να αντιλαλή και να βγάζη μεγάλον ήχον το λουτρό. Απ' αυτό λοιπόν αφού πήρε αφορμή ο ανθρωποκτόνος διάβολος, έπνιγε εκεί συχνά τους ανθρώπους.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΔΟΜΝΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΣΚΟΥΡΙΔΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΑΥΤΩΝ

Ύστερα από τρεις μήνες λοιπόν, αφ' ότου πήγαν στο λουτρό ο Ιωάννης και ο Πρόχορος, καθώς έμπαινε στο λουτρό για να λουσθή κάποιος Δόμνος, παιδί του

Διοσκορίδου του συζύγου της Ρωμάνας, πνίγηκε από τον Δαίμονα. Θρηνούσε λοιπόν η Ρωμάνα απαρηγόρητα για τον θάνατο του Δόμνου.

Ο πατέρας του Διοσκουρίδης όταν έμαθε την ξαφνική είδησι τού θανάτου του επέθανε από την υπερβολική λύπη. Παρακαλούσε λοιπόν η Ρωμάνα την ψευτοθεά Άρτεμιν για να αναστήση τον Δόμνον και έκοβε τις σάρκες της. Όμως μάταια τα έκανε όλα αυτά.

Ο Ιωάννης λοιπόν ρώτησε τον Πρόχορο για ποια αιτία θρηνεί η Ρωμάνα. Εκείνη όταν τους είδε να συνομιλούν έπιασε και άρχισε να τον συκοφαντή ότι είναι μάγος και τέλος να τον φοβερίζει ότι πρόκειται να τον θανατώση, εάν δεν μεταχειρισθή κάθε μέσον για να αναστήση τον Δόμνον.

Αφού λοιπόν αναγκάσθηκε έτσι ο Απόστολος έκανε προσευχήν. Και, ώ του θαύματος! Αμέσως ανεστήθη ο Δόμνος. Αυτό το θαύμα όταν είδε η Ρωμάνα έμεινε εκστατική και άρχισε να αποκαλή τον Ιωάννην Θεόν και υιόν Θεού.

Ύστερα αφού εξωμολογήθηκε ειλικρινά τις αμαρτίες της και αφού ζήτησε συγχώρησι για τις κακοπάθειες που προξένησε στον Απόστολο και τον μαθητή του, επέστρεψε στον Χριστό και βαπτίσθηκε. Ύστερα δε από τον Δόμνον ο Ιωάννης ανέστησε και τον πατέρα του τον Διοσκουρίδη και τον εβάπτισε. Επίσης εβάπτισε και τον αναστηθέντα υιόν του και όλους τους άλλους που έτρεξαν εκεί. Έδιωξε δε και τον πονηρό Δαίμονα που κατοικούσε μέσα στο λουτρό.

ΣΥΝΤΡΙΒΗ ΤΗΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ

Επειδή οι Εφέσιοι ετελούσαν μεγάλη γιορτή στην ψευτοθεά Άρτεμιν, γι' αυτό ο Απόστολος επήγε κατά τον καιρό της γιορτής και ανέβηκε επάνω σ' εκείνο το μέρος, όπου στεκόταν το είδωλον της Αρτέμιδος. Οι όχλοι όμως βλέποντας τον θύμωσαν πολύ και άρχισαν να τον λιθοβολούν. Όμως οι πέτρες δεν χτύπησαν καθόλου τον Άγιον, αλλά το είδωλον μέχρι που το συνέτριψαν.

Εκείνοι όμως οι ανόητοι δεν θέλησαν να έλθουν σε συναίσθησιν, αλλά βλέποντας τον Απόστολον να τους μιλάη για πίστι, πάλι τον λιθοβολούσαν. Οι πέτρες όμως παράδοξα επέστρεφαν και κτυπούσαν τους ίδιους και τους επλήγωναν. Τότε ο θείος Απόστολος έκανε προσευχή στον Θεό και αμέσως έγινε σεισμός και μεγάλος βρασμός της γής και χάθηκαν απ' αυτόν διακόσιοι άνθρωποι. Βλέποντας αυτό οι υπόλοιποι άνθρωποι μόλις και μετά βίας απαλλάχθηκαν από την μέθη και τον σκοτισμό της πλάνης και παρακαλούσαν θερμά τον Απόστολο να ελεηθούν και οι ίδιοι και να αναστηθούν όσοι πέθαναν. Πάλι λοιπόν, αφού προσευχήθηκε ο Απόστολος, αμέσως όλοι αναστήθηκαν. Και επειδή έγινε πάλι βρασμός της γής, γι' αυτό έπεσαν όλοι στα πόδια του Αποστόλου και, αφού πίστεψαν στον Χριστό,

βαπτίσθηκαν.

Έπειτα πήγε ο θείος Απόστολος σ' ένα τόπον που ωνομαζόταν Τύχη και εκεί θεράπευσε ένα παράλυτο που ήταν κατάκοιτος δώδεκα ολόκληρα χρόνια.

Επειδή λοιπόν έκανε ο Απόστολος και άλλα πολλά θαύματα και η φήμη τους έτρεχε παντού, βλέποντας αυτά εκείνος ο Δαίμονας, που έμενε και κατοικούσε στον ναόν της Αρτέμιδος, και γνωρίζοντας ότι και ο ίδιος θα διωχθή απ' εκεί απ' τον Ιωάννη μεταμορφώθηκε σε στρατιώτη, κρατώντας στα χέρια χαρτιά και κλαίγοντας ότι δήθεν έφυγαν απ' τα χέρια του δυο μάγοι άριστοι και εξαιρετικοί που του δόθηκαν από την εξουσία να τους φυλάγη. Εξ' αιτίας αυτού τον έβαλαν σε μεγάλο κίνδυνο με τη φυγή τους. Έδειχνε δε στους ανθρώπους εκεί και ένα δέμα φλωριά και υποσχόταν να το δώσει σ' αυτούς εάν βρουν τους μάγους και τους θανατώσουν.

Ακούγοντας λοιπόν αυτά πολλοί κινήθηκαν εναντίον του σπιτιού του Διοσκουρίδου φοβερίζοντας ότι θα το κατακαύσουν μαζί μ' αυτόν, αν δεν παραδώσει στα χέρια τους, τους μάγους. Ο ευλαβής όμως και ευγνώμων Διοσκουρίδης προτιμούσε καλύτερα να καή παρά να παραδώσει τους Αποστόλους, που του φανήκαν ευεργέτες του. Ο δε μέγας Ιωάννης προγνωρίζοντας με την προορατικήν χάριν του Αγίου Πνεύματος, ότι αν παραδοθή σ' αυτούς πρόκειται πάλι να κάνει θαύματα και απ' αυτό να επιστρέψει πολλούς στην ζωή της ευσεβείας παρέδωσε τον εαυτό του ο ίδιος μαζί με τον Πρόχορον στους απίστους.

Αφού λοιπόν σύρθηκαν από τους απίστους οι Απόστολοι του Κυρίου, όταν πήγαν στον ναό της Αρτέμιδος, προσευχήθηκαν στον Θεό να γκρεμισθή ο ναός, αλλά κανένας άνθρωπος να μη πάθη κακό. Και, ώ του θαύματος! Αμέσως έγινε αυτό. Τότε ο μέγας Απόστολος διατάζει τον Δαίμονα που κατοικούσε εκεί με αυτά τα λόγια:

- Σε σένα ομιλώ τον ακάθαρτο Δαίμονα.

- Τι θέλεις; Αποκρίθηκε η φωνή.

- Θέλω να ομολογήσης φανερά πόσα χρόνια κατοικείς εδώ και αν είσαι συ που ξεσήκωσες τόσον λαόν εναντίον μας, ξανάπε ο Απόστολος.

Πιεζόμενος ο Δαίμονας από την θέλησιν του Αγίου αποκρίθηκε.

- Διακόσια σαράντα εννιά χρόνια κατοικώ σ' αυτόν τον ναό. Πράγματι, εγώ είμαι αυτός που εκίνησα όλους αυτούς εναντίον σας.

- Σου παραγγέλω εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού του Ναζωραίου να μη κατοικήσης πια σ' αυτόν τον τόπον, είπε πάλι ο Απόστολος.

Αμέσως λοιπόν έφυγε ο Δαίμονας από την πόλι της Εφέσου. Οι Έλληνες δε βλέποντας αυτά εφοβήθηκαν και οι περισσότεροι απ' αυτούς τρόμαξαν. Απ' το γεγονός αυτό πίστεψαν πολλοί στον Κύριο Ιησού και βαπτίσθηκαν στο Όνομά Του.

ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΤΜΟ

Επειδή λοιπόν έκανε και άλλα πολλά θαύματα ο Ιωάννης, και γύρισε πολύ πλήθος Ελλήνων στην πίστι του Χριστού και έπειτα επειδή η φήμη τους έφθασε σ' αυτιά του τότε βασιλέως Δομιτιανού που εβασίλευε κατά το 82, ο Δομιτιανός έστειλε και έφερε μπροστά του τον μέγαν Ιωάννην μαζί με τον Πρόχορον.

Αφού λοιπόν τους έκανε ερωτήσεις και είδε την σταθερότητα που έδειξαν για την πίστι τους τούς υπέβαλε σε βασανιστήρια. Τους έβαλε να πιούν δηλητήριο και αφού δεν έπαθαν τίποτε τους έριξε σ' ένα πιθάρι μεγάλο με βραστό λάδι. Αφού και απ' εκεί βγήκαν χωρίς να πάθουν το παραμικρό με διαταγή του Δομιτιανού εξορίζονται στην νήσο Πάτμο. Ο Κύριος όμως είχε προλάβει και εφανέρωσε με όραμα στον Ιωάννη για την υπόθεσι αυτή. Δηλαδή ότι πρόκειται να πάθη πολλούς πειρασμούς και ότι θα εξορισθή σ' ένα νησί που έχει μάλιστα πολύ μεγάλη ανάγκη της δικής του παρουσίας.

Πλέοντας λοιπόν στην θάλασσα ο Απόστολος μαζί με τους σωματοφύλακες του βασιλέως ανέστησε ένα στρατιώτη που πέθανε στον δρόμο. Αλλά και την τρικυμία που έγινε ύστερα απ' αυτά στην θάλασσα την μετέβαλε σε γαλήνη. Κατά παράκλησιν του στρατιώτη θεράπευσε και ένα από τους σωματοφύλακες που έπασχε από δυσεντερία και κινδύνευε να πεθάνη ύστερα από λίγο. Βλέποντας λοιπόν αυτά οι σωματοφύλακες είστεψαν όλοι στον Χριστό και βαπτίσθηκαν.

Αφού λοιπόν έφθασε ο Ιωάννης στην Πάτμο, ελευθέρωσε τον Απολλωνίδη, το παιδί του Μύρωνος από το μαντικό πνεύμα που κατοικούσε σ' αυτόν και το εξώρισε μακριά απ' το νησί. Απ' το θαύμα αυτό είστεψαν στον Χριστό και βαπτίσθηκαν όλοι οι άνθρωποι που ευρίσκοντο στο σπίτι του Μύρωνος. Το ίδιο και ο Απολλωνίδης που ελευθερώθηκε και η θυγατέρα του Χρυσίππη με τους ανθρώπους της. Ύστερα δε βαπτίσθηκε και ο ίδιος ο Ανθύπατος, δηλαδή ο άρχοντας της χώρας της Πάτμου.

ΚΥΝΩΨ Ο ΜΑΓΟΣ

Ευρίσκετο στην Πάτμο κάποιος μάγος που ωνομαζόταν Κύνωψ, που κατοικούσε σ'

έρημο τόπο από αρκετά χρόνια μαζί με τα ακάθαρτα Δαιμόνια. Αυτόν τον μάγον όλοι όσοι κατοικούσαν στο νησί τον θεωρούσαν σαν θεό, για τις φαντασίες και ενέργειες των Δαιμόνων που εγίνοντο απ' αυτόν. Οι δε ιερείς του ψεύτικου θεού Απόλλωνος καθώς είδαν τον Ιωάννη που εδίδασκε με πολλή παρρησία την πίστη στον Χριστό, έτρεξαν στον Κύνωπα και τον παρακάλεσαν γονατιστοί να κινηθή κατά του Ιωάννου, επειδή αυτός ερήμωσε σχεδόν τον ναόν του Απόλλωνος και απεμάκρυνε όλους από τον σεβασμό και την λατρεία των θεών.

Ο Κύνωψ λοιπόν όταν άκουσε αυτά υπερηφανεύθη και έκρινε ανάξιο της υπολήψεως του το να πάη μόνος στη χώρα. Αφ' ενός μεν διότι για διάστημα πολλών χρόνων βρισκόταν στην έρημο κλεισμένος. Αφ' ετέρου δε επειδή αυτοί που βρίσκονταν στην χώρα της Πάτμου αυτοί πήγαιναν σ' αυτόν και όχι αυτός προς εκείνους. Γι' αυτό υποσχέθηκε στους ιερείς ότι αυτός θα στείλη έναν πονηρόν Άγγελον στο σπίτι του Μύρωνος που πίστεψε, για να πάρη την ψυχή του Ιωάννου που έμενε εκεί και να την παραδώση σε καταδίκη αιώνια.

Έστειλε λοιπόν ο Κύνωψ ένα άρχοντα των πονηρών Δαιμόνων προς τον Ιωάννη, όπως υποσχέθηκε. Ο Δαίμονας δε αφού πήγε στο σπίτι του Μύρωνος, στάθηκε στο μέρος εκείνο όπου ήτο ο Ιωάννης.

Μόλις όμως τον γνώρισε ο θείος Απόστολος του λέγει:"

- Σου παραγγέλω στο όνομα του Ιησού Χριστού να μη βγης από τον τόπο που στέκεσαι έως ότου μου φανερώσης για ποια αιτία ήλθες σε μένα.

Και αμέσως με τον λόγο του Αποστόλου στάθηκε το Δαιμόνιον δεμένο και απήντησε ως εξής πιεζόμενο από την θεία δύναμη:

- Οι ιερείς το Απόλλωνος ήλθαν στον Κύνωπα και είπαν πολλά εναντίον σου και τον παρακάλεσαν να έλθη εδώ στην χώρα και να σε θανατώση. Ο Κύνωψ όμως δεν καταδέχθηκε λέγοντας.

Είναι πολλά χρόνια που δεν βγήκα από τον τόπο αυτό και τώρα για ένα άνθρωπο μικρόν και ασήμαντο να αφήσω την αγαπητή μου ερημιά και ζωή; Γυρίστε όμως πίσω και αύριο θα στείλω Άγγελον πονηρόν για να πάρη την ψυχή του Ιωάννου και να την φέρη σ' εμένα για να την παραδώσω σε κρίσιν.

Και ο Ιωάννης του είπε:

- Εστάλης ποτέ από τον Κύνωπα για να πάρης ψυχή ανθρώπου και την πήγες σ' αυτόν;
- Με έστειλε και θανάτωσα μεν άνθρωπον, αλλά ψυχήν ανθρώπου ποτέ δεν παρέδωσα σε κόλασιν, αποκρίθηκε ο Δαίμονας.
- Για ποιόν λόγο υπακούετε στον Κύνωπα; Ρώτησε ο Ιωάννης.
- Όλη η δύναμη του Σατανά κατοικεί μέσα σ' αυτόν. Και έχει συμφωνίαν αυτός μεν να είναι πάντα μαζί μας εμείς δε πάντα μαζί του. Και ο Κύνωψ ακούει εμάς τους Δαίμονες, εμείς δε οι Δαίμονες ακούμε τον Κύνωπα.
- Άκουσε, πνεύμα πονηρό. Σε διατάζει ο Ιωάννης, ο Απόστολος του Υιού του Θεού, άλλη φορά να μην ενοχλήσης άνθρωπον, ούτε να γυρίσης στον τόπο σου. Αλλά να φύγης έξω απ' αυτό το νησί και να περιπλανάσαι εδώ και εκεί.

Και αμέσως το πνεύμα έφυγε μακριά απ' το νησί.

Βλέποντας λοιπόν ο Κύνωψ ότι δεν επέστρεψε σ' αυτόν το πρώτο Δαιμόνιον έστειλε και δεύτερο. Αλλά επειδή και αυτό έπαθε τα ίδια, έστειλε ακόμη και άλλα δύο Δαιμόνια από τα αρχοντικά, για να μπη το ένα στο σπίτι όπου έμενε ο Ιωάννης και το άλλο να σταθή έξω και να ιδή αυτά που γίνονται και να γυρίση να τα φανερώση στον Κύνωπα. Επειδή λοιπόν πήγε το ένα Δαιμόνιο και διώχθηκε έξω απ' το νησί όπως διώχθηκαν και τα δύο πρώτα, εκείνο το Δαιμόνιο που στεκόταν έξω γύρισε και φανέρωσε στον Κύνωπα αυτά που έγιναν. Ωργίσθηκε λοιπόν ο Κύνωψ και πήρε μαζί του όλα τα πλήθη των Δαιμόνων και πήγε στην Χώρα. Ηχολόγησε όλη η Χώρα και ταραχθηκε μόλις είδε τον Κύνωπα και όλοι τον προσκυνούσαν. Πρόφθασε δε τον Ιωάννη ο Κύνωψ, την ώρα που δίδασκε τον λαόν, και κυριεύθηκε από θυμόν πολύν και είπε στον λαό.

- Άνθρωποι ανόητοι και τυφλοί, ακούστε. Αν είναι δίκαιος ο Ιωάννης και όσα λέγει αν είναι αλήθεια θα θεραπεύση και σας και μένα. Αν μπορέση να κάνη εκείνο που θα πω σ' αυτόν τότε και εγώ πιστεύω σ' όλα όσα λέγει.

Αφού κράτησε λοιπόν ο Κύνωψ ένα νέον που ήτο εκεί του λέγει:

- Νέε, ζη ο πατέρας σου;
- Ναυάγησε και πνίγηκε στον βυθό της θαλάσσης, απεκρίθηκε ο νέος.

Τότε λέγει ο Κύνωψ στον Ιωάννη:

- Να, δείξε πράγματι αν είναι αληθινά τα λόγια σου, και αφού ανεβάσης από το βάθος της θαλάσσης τον πατέρα του νέου αυτού φέρε τον μπροστά σ' όλους μας ζωντανό και υγιή.
- Δεν με έστειλε ο Χριστός για να ανασταίνω νεκρούς, αλλά για να διδάσκω πλανεμένους ανθρώπους.

Είπε λοιπόν ο Κύνωψ προς όλον τον λαόν.

- Τώρα λοιπόν να καταλάβετε και να πεισθήτε ότι αυτός είναι πλάνος και σας ξεγελά με μαγικές τέχνες. Κρατήστε τον λοιπόν μέχρι που να φέρω εγώ από την θάλασσα τον πατέρα του νέου και να τον παρουσιάσω ζωντανό.

Αφού κρατήθηκε ο Ιωάννης, άπλωσε τα χέρια του ο Κύνωψ και τα κτύπησε. Έγινε λοιπόν στην παραλία μεγάλος κρότος, ώστε όλοι φοβήθηκαν. Τότε ο Κύνωψ εξαφανίσθηκε από τα μάτια όλων των ανθρώπων. Αμέσως δε φώναξαν δυνατά και είπαν: «Μεγάλος είσαι Κύνωψ και εκτός από σένα δεν υπάρχει άλλος». Ξαφνικά λοιπόν βγήκε από την θάλασσα ο Κύνωψ έχοντας μαζί του ένα Δαίμονα που φαινόταν να μοιάζει στο πρόσωπο του πιγμένου πατέρα του νέου, και όλοι εθαύμασαν.

Έπειτα λέγει προς τον νέον:

- Αυτός είναι ο πατέρας σου;
- Ναι, κύριε, απήντησε ο νέος.

Και έτσι όλοι προσκύνησαν τον Κύνωπα και ήθελαν να θανατώσουν τον Ιωάννη. Ο Κύνωψ όμως δεν άφησε να τον θανατώσουν λέγοντας: «Όταν δήτε μεγαλύτερα θαύματα απ' αυτά τότε να τιμωρηθή όπως του αξίζει».

Αφού κάλεσε λοιπόν πάλι άλλον άνθρωπον του είπε:

- Είχες υιόν;
- Ναι, κύριε, είχα και κάποιος τον εφθόνησε και τον θανάτωσε, απεκρίθη εκείνος.
- Θα αναστηθή ο υιός σου, του είπε ο Κύνωψ.

Και αμέσως κάλεσε με το άνομα και τον φονιά και τον φονευθέντα. Πράγματι και οι δυο μαζί παρουσιάσθηκαν μπροστά. Είπε λοιπόν ο Κύριος στον άνθρωπο:

- Αυτός είναι ο υιός σου; Και αυτός είναι εκείνος που τον εφόνευσε;

- Ναι, Κύριε, απεκρίθη ο άνθρωπος.

Τότε καυχώμενος ο Κύνωψ είπε στον Ιωάννη.

- Τι θαυμάζεις, Ιωάννη;

- Εγώ δεν θαυμάζω καθόλου γι' αυτά.

- Όταν δης μεγαλύτερα θαύματα απ' αυτά τότε θα θαυμάσης, είπε ο Κύνωψ.

- Τα θαύματά σου γρήγορα θα διαλυθούν, απήντησε ο Ιωάννης.

Όταν άκουσε αυτόν τον λόγο ο όχλος αμέσως ώρμησε και άρχισε να κτυπά άγρια τον Ιωάννη και ολίγον έλειψε να τον αφήση νεκρόν. Επειδή δε ενόμισε ο Κύνωψ ότι πέθανε ο Ιωάννης είπε προς τον λαόν. Αφήστε τον άταφον για να τον φάγουν τα όρνια. Μόλις πληροφορήθηκαν λοιπόν όλοι ότι πέθανε ο Ιωάννης, έφυγαν απ' εκεί με χαρά και επαίνους για τον Κύνωπα.

ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ ΤΟΥ ΚΥΝΩΠΟΣ.

Ύστερα απ' αυτά, όταν άκουσε ο Κύνωψ ότι ο Ιωάννης ζη και διδάσκει τον λαό σ' ένα τόπο που ονομάζεται Λίθου Βολή, κάλεσε τον Δαίμονα εκείνον που χρησιμοποίησε για τις νεκρομαντείες. Αφού πήγε λοιπόν στον Ιωάννη του είπε:

- Εγώ επειδή ήθελα να σου προξενήσω περισσότερη ντροπή και καταδίκη γι' αυτό ως τώρα σε άφησα να ζης. Αλλά έλα τώρα να πάμε στον γιαλό κι εκεί θα δης την δύναμί μου και θα ντροπιασθής.

Τον ακολουθούσαν δε και οι τρεις Δαίμονες εκείνοι που νομίσθηκαν ότι αναστήθηκαν εκ νεκρών.

Αφού λοιπόν κτύπησε τα χέρια του κι έκανε κρότον, έγινε άφαντος από τα μάτια των ανθρώπων αφού βυθίστηκε ξαφνικά στον βυθόν της θαλάσσης. Οι όχλοι πάλι φώναζαν: «Είσαι μεγάλος, Κύνωψ, και δεν υπάρχει άλλος όπως συ». Ο Ιωάννης λοιπόν διέταξε τους Δαίμονες, που εστέκοντο μαζί με τον Κύνωπα σε σχήμα ανθρώπων, να μην κινηθούν απ' την θέσι τους. Και αμέσως προσευχήθηκε στον Θεό να μην φανή πλέον ζωντανός ο Κύνωψ.

Όταν λοιπόν βυθίστηκε ο Κύνωψ έγινε μεγάλος θόρυβος στη θάλασσα. Το νερό δε της θαλάσσης στράφηκε στο μέρος που βυθίστηκε ο Κύνωψ και δεν μπόρεσε πλέον ο άθλιος να βγή από την θάλασσα. Οι Δαίμονες δε που ήσαν με το σχήμα των ανθρώπων που αναστήθηκαν διώχθηκαν απ' τον Ιωάννη εν τω ονόματι του Ιησού Χριστού μακριά από την Πάτμο και έγιναν άφαντοι.

Επειδή λοιπόν ο λαός στάθηκε τρία ημερόνυχτα περιμένοντας να βγη ο Κύνωψ απ' την θάλασσα, από την νηστεία και τις φωνές που έβγαζαν και από τη ζέστη του ηλίου ξαπλώθηκαν στη γη άφωνοι οι περισσότεροι απ' αυτούς ώστε και τρία παιδιά πέθαναν. Εξ' αιτίας αυτού τους λυπήθηκε ο μέγας Ιωάννης όλους αυτούς και τα μεν παιδιά που πέθαναν τα ανέστησε, τους δε παραλυμένους ανθρώπους τους δυνάμωσε. Και αφού είπε σ' αυτούς πολλά για την πίστι τους έπεισε όλους να πιστέψουν στον Χριστό και να βαπτισθούν, αφού ο άθλιος Κύνωψ καταποντίστηκε πια στην θάλασσα, όπως παλαιά ο Φαραώ.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΚΛΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΣΩΣΙΠΑΤΡΟΥ

Κάποια γυναίκα που λεγόταν Προκλιανή κατελήφθη από έρωτα πονηρόν για τον υιόν της που λεγόταν Σωσίπατρος (αλλοίμονον!μέχρι που φθάνει η κακία του σαρκικού έρωτα!). Επειδή δε δεν πέτυχε την βρωμερή της επιθυμία κατηγόρησε τον γιο της στον Άρχοντα του νησιού ότι την εβίασε.

Ενώ λοιπόν επρόκειτο να τιμωρηθή ο Σωσίπατρος άδικα από τον Άρχοντα, τον εβοήθησε ο Ιωάννης, επειδή δεν ήταν ένοχος, ως εξής: Ξεράθηκε αμέσως το δεξιό χέρι τόσο του Άρχοντος όσο και της αισχρής Προκλιανής, αφού προηγουμένως σείσθηκε η γη μ' ένα μεγάλο ήχο και τρίξιμο.

Όταν λοιπόν έπαθαν αυτήν την τόσο μεγάλη θεϊκή τιμωρία, πίστεψαν και οι δυο στον Χριστό και βαπτίσθηκαν. Και έτσι τα χέρια τους γιατρεύθηκαν και η γη σταμάτησε να κλονίζεται.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Όταν εβασίλευε ο βασιλιάς Τραϊανός ύστερα από τον Νερουάν κατά το έτος 98, εστάλησαν βασιλικά γράμματα στην Πάτμο που καλούσαν τον θείο Ιωάννη από την εξορία. Ήθελε λοιπόν ο Ιωάννης ν' αναχωρήσει από την Πάτμο και να πάη στην Έφεσο. Οι Χριστιανοί όμως της Πάτμου θρηνούσαν και έκλαιγαν για τον απόχωρισμό του. Και τι δεν έκαναν για να μη χάσουν τέτοιον καλό Ποιμένα. Επειδή όμως δεν μπορούσαν να τον εμποδίσουν γι' αυτό πρόβαλαν ένα διπλό ζήτημα στον μέγα Απόστολον

Δηλαδή να αφήση σ' αυτούς αντί για τον εαυτό του τους λόγους του και να γράψη σε βιβλίο το Μυστήριο όλης της Οικονομίας του Χριστού για μας.

Ο Ιωάννης λοιπόν, επειδή υπάκουσε στην δίκαιη επιθυμία τους αφ' ενός, αφ' ετέρου δε παρεκινήθη από την άνωθεν θεία Πρόνοια, ενήστεψε τρεις μέρες έχοντας και τους άλλους Χριστιανούς να νηστεύουν και να τον βοηθούν με την προσευχήν. Ανέβηκε έπειτα στο βουνό που ήταν εκεί με τον μαθητή του Πρόχορον και ανέβασε όλη του τη σκέψη στον Θεό. Και, ώ του Θαύματος! Αμέσως ακούγονται βροντές και αστραπές φοβερές και σαλεύεται όλο το βουνό, ώστε ο μαθητής του Πρόχορος πέφτει από τον φόβο του με το πρόσωπο στην γη και γίνεται σαν νεκρός.

Ο Ιωάννης όμως δεν φοβάται, αλλά στέκεται όρθιος. Επειδή η τέλεια αγάπη που είχε στον Θεό έδιωχνε τον φόβο απ' την καρδιά του όπως ο ίδιος είπε «η τέλεια αγάπη έξω βάλλει τον φόβον» (Α΄Ιωάν. δ΄18). Άκουσε λοιπόν μια βροντερή φωνή που έλεγε αυτά «εν αρχή ήν ο Λόγος, και ο Λόγος ήν προς τον Θεόν και Θεός ήν ο Λόγος» (Ιωάν.α΄1). Αυτήν την φωνή την φανέρωσε ο Ιωάννης στον μαθητή του Πρόχορο, αφού προηγουμένως τον σήκωσε απ' το χέρι και έδιωξε απ' αυτόν λίγο τον φόβο.

Αφού τέλειωσε λοιπόν όλο το θείον Ευαγγέλιο και το έγγραψε με το χέρι του Προχόρου, το παρέδωσε στους Χριστιανούς που το ζήτησαν. Απ' εκεί διαδόθηκε σ' όλα τα πέρατα του κόσμου.

Ο ΝΕΟΣ ΛΗΣΤΗΣ

Αφού έφυγε από το νησί Πάτμο ο μέγας Απόστολος πήγε σ' ένα τόπο που λεγόταν Αγροικία. Και εκεί αφού γιάτρεψε ένα τυφλόν επήγε σε μια γειτονική πόλι. Εκεί ευρήκε ένα νέον ευγενικό στην ψυχή και ωραίον στο πρόσωπο και τον ωδήγησε στον Χριστό. Έπειτα αφού τον παρεκίνησε να είναι ενάρτεος και αφού τον παρέδωκε στα χέρια του Επισκόπου της πόλεως, σαν σε μάρτυρα του Χριστού, για να φροντίζη γι' αυτόν, έφυγε για την Έφεσο. Αφού λοιπόν τακτοποίησε καλά τα εκκλησιαστικά πράγματα εκεί και κατήρησε όλο το ποίμνιον του Χριστού με την διδασκαλία του, και αφού επισκέφθηκε τις άλλες πόλεις που ήσαν κοντά και χειροτόνησε σ' αυτούς Επισκόπους, τότε πάλι επανήλθε στην πόλι που είπαμε προηγουμένως.

Όταν ζήτησε τον νέον εκείνον που παρέδωσε στον Επίσκοπο, έμαθε ότι έγινε αρχηγός των κλεφτών, διότι επήρε άσχημο δρόμο από τις διασκεδάσεις και τις κακές συναναστροφές των συνομηλίκων του νέων, (διότι είναι εύκολος και κατηφορικός ο δρόμος της κακίας). Λυπήθηκε, λοιπόν πολύ ο Απόστολος του Κυρίου για το κατάντημα του νέου εκείνου.

Ξεκίνησε λοιπόν και πήγε μόνος στον τόπο των κλεφτών και παραδόθηκε σ' αυτούς θεληματικά και μέσω αυτών ωδηγήθηκε και βρήκε τον νέο. Όταν τον συνήντησε, επειδή προσπάθησε εκείνος να φύγει (διότι κατάλαβε ότι είναι ο ευεργέτης του Ιωάννης) τον προσείλκυσε ο Απόστολος κοντά του με τα γλυκά και θελκτικά του λόγια.

Κατώρθωσε να τον πάρει μαζί του με τη Χάρι του Κυρίου και επέστρεψε στην πόλι. Και τόσο τον έκανε να προκόψει στην αρετή με τις συμβουλές του που έσταζαν μέλι και τις ιερές νουθεσίες, ώστε έγινε παράδειγμα αρετής και μετανοίας πολύ λαμπρό και στους άλλους ανθρώπους.

ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΕΦΕΣΟΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΣΤΑΣΙΣ

Αφού επανήλθε πάλι στην Έφεσο ο επιστήθιος του Χριστού μαθητής, εκεί επέρασε την υπόλοιπη ζωή του. Ήτο πενήντα εξ ετών όταν έφυγε από τα Ιεροσόλυμα για το κήρυγμα. Επέρασε δε εννέα χρόνια κηρύττοντας έως ότου εξωρίσθηκε. Στην εξορία στην Πάτμο πέρασε δεκαπέντε χρόνια. Ύστερα δε από την εξορία έζησε άλλα εικοσιέξ χρόνια. Ωστε όλα τα έτη της ζωής του που πέρασε ήσαν εκατόν πέντε και επτά μήνες.

Ετσι έζησε ο Απόστολος του Κυρίου και αγωνίσθηκε για την ευσέβεια μέχρις αίματος. Έκανε πάρα πολλά θαύματα και επέστρεψε αμέτρητα πλήθη απίστων από διάφορα έθνη στην πίστι του Χριστού. Πέρασε αρκετόν χρόνον της ζωής του στο σπίτι του Δόμνου, που ο ίδιος τον ανέστησε μαζί με τους επτά μαθητές του, και τέλος έφυγε μαζί μ' αυτούς από το σπίτι.

Αφού έφθασε σ' ένα τόπο στους μεν μαθητές του παρήγγειλε να καθίσουν εκεί, αυτός δε αφού προχώρησε μπροστά σε μικρή απόστασι, προσευχήθηκε. Ήταν δε ώρα πρωϊνή.

Έπειτα, αφού επέστρεψε, πρόσταξε τους μαθητές του να σκάψουν τη γη σε σχήμα σταυρού, τόσο μόνον, όσο ήτο το μέτρον του σώματός του. Αφού ξαπλώθηκε λοιπόν μέσα σ' εκείνον τον σκαμμένον τόπον, αποχαιρέτησε τους μαθητές του που έκλαιγαν πικρά και είπε: «Σύρετε το χώμα της γης που είναι μητέρα μου και με αυτό σκεπάστε με». Εκείνοι αφού τον ασπάσθηκαν και τον αποχαιρέτησαν,

σκέπασαν το σώμα του μέχρι τα γόνατα. Έπειτα πάλι αφού τον ασπάσθηκαν τον σκέπασαν μέχρι τον λαιμό. Και πάλι αφού για τρίτη φορά τον ασπάσθηκαν έβαλαν πάνω στο ιερό του πρόσωπο ένα μανδήλι. Και έτσι κλαίγοντας πικρά σκέπασαν όλο το σώμα του. Τότε ανέτειλε και ο ήλιος.

Αφού έκλαψαν οι μαθηταί, γιατί έμειναν ορφανοί από τον δάσκαλό τους, εγύρισαν στην πόλι διηγούμενοι τα σχετικά με τον Απόστολον. Οι άλλοι αδελφοί όταν τα άκουσαν αυτά επήγαν στον τάφο και αφού έσκαψαν δεν βρήκαν τίποτε. Τότε λοιπόν επέστρεψαν κλαίγοντας θερμώς για τη στέρησι τέτοιου ποιμένος.

Η μνήμη του εορτάζεται στις 26 Σεπτεμβρίου.

ΑΠΟΛΥΤΙΚΙΟΝ

Ήχος β´

Απόστολε, Χριστώ τω Θεώ ηγαπημένε, επιτάχυνον, ρύσαι λαόν αναπολόγητον δέχεταιί σε προσπίπτοντα, ο επιπεσόνα τω στήθει καταδεξάμενος όν ικέτευε Θεολόγε, και επίμονον νέφος εθνών διασκεδάσαι, αιτούμενος ημίν ειρήνην, και το μέγα έλεος.

ΚΟΝΤΑΚΙΟΝ

Ήχος β´ Αυτόμελον

Τα μεγαλεία σου, Παρθένε, τις διηγήσεται; βρύεις γαρ θαύματα και πηγάζεις ιάματα και πρεσβεύεις υπέρ των ψυχών ημών, ως Θεολόγος και φίλος Χριστού.

Πηγή: *Ιεραποστολικός Σύλλογος "Ο Άγιος Βαρνάβας"*

Αναδημοσίευσις από: <http://www.impantokratoros.gr/BF208F26.el.aspx>